

STACEY KENNEDY

ZÍSKEJ
me

Chtěl jí zachránit život.
Netušil, že ona zachrání ten jeho.

 metafora

„Ronan a Nessa jsou pro sebe jako stvoření. Teď už zbývá jen Hawke a Penny. Nemůžu se dočkat!“

– čtenářská recenze, Amazon

„Už tak jsem tuto sérii milovala, ale díky příběhu Ronana a Nessy jsem jí propadla ještě více. Jsou zatím mou nejoblíbenější dvojicí a jejich příběh měl vše, co od dobré romance očekávám: pár, který bojuje se svými démony, napětí a neuvěřitelné jiskření.“

– čtenářská recenze, Amazon

„Hluboké emoce ukryté pod nemravnou maskou.“

– čtenářská recenze na *Sváděj mě*, Goodreads

„Neskutečná přitažlivost, skvělé slovní přestřelky, zajímavá zápletky, to vše stojí za přečtení.“

– čtenářská recenze na *Drž mě*, Databáze knih

V METAFOŘE DOSUD VYŠLO

Sváděj mě

Drž mě

Zachraň mě

Sleduj mě

STACEY KENNEDY

ZÍSKÉJ
mě

Přeložil Jan Lusk

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

Tato kniha je fiktivním dílem. Veškerá jména, postavy, místa a události jsou výplodem autorčiny fantazie a jejich užití je nahodilé. Jakákoli podobnost se skutečnými událostmi, místy nebo osobami, ať už žijícími, nebo zesnulými, je pouze náhodná.

Take Me © 2023 by Stacey Kennedy

Published by Stacey Kennedy Publishing, Canada

Translation © Jan Lusk, 2023

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

All rights reserved

ISBN 978-80-271-7196-5 (ePub)

ISBN 978-80-271-7195-8 (pdf)

ISBN 978-80-7625-326-1 (print)

UPOZORNĚNÍ NA CITLIVÝ OBSAH

Dílo obsahuje zmínky
o duševních traumatech, fyzickém
a sexuálním napadení ženy,
alkoholismu a loupeži.

Všem, kteří si dokázali najít cestu temnotou.

KAPITOLA 1

Do okna vedle stolu v nové módní restauraci v srdci New Yorku bubnoval déšť. Před Nessou Haleovou se skvěl filet mignon doplněný sklenicí nejlepšího merlotu. Celá restaurace, od naleštěných příborů po uhlazeně oblečený personál, tvořila dokonalou scénu pro večerní setkání, jaké by se mohlo vyjímat v posledním čísle *Cosmopolitanu*.

Jediný kaz na kráse představovala schůzka samotná.

Houby, ne schůzka, ale ten chlap.

Doktor Mitchell Graff byl *někdo*. Nejmladší a nejlepší kardiochirurg v Mount Sinai. Měl všechno – tmavě hnědé oči, které Nessu uchvátily, jakmile se na ni podíval, úsměv, jenž jí bral dech, a prsty jí svrběly touhou pohladit jeho svaly. Měla by před ním na židli tát, ale navzdory jeho nepochybně pěknému vzhledu a dosaženým úspěchům necítila v těle žádné teplo. Natož pak v rozkroku.

„Mhm,“ zamručela a nejméně podvacáté během jeho monologu sáhla po sklence.

„Ten případ byl složitý,“ řekl Mitch, než si vložil do úst kus masa, „ale vzal jsem srdce toho muže do ruky a přiměl ho znovu se rozběhnout.“

„To je skvělé.“ Postavila sklenku na stůl a vychutnávala si na jazyku višňové tóny. „Rodina toho pána ti určitě byla velmi vděčná.“

Mitch zvedl zrak od talíře a sraštil obočí. „Rodina?“

„Ano, za to, že jsi mu zachránil život. Jsem si jistá, že ti poděkovali.“

Zamrkal, jako by ho něco takového ještě nenapadlo. „Asi ano. Sestry něco takového říkaly.“

Nessa toho o Mitchovi mnoho nevěděla, jen to, že před ní už si vyšel s několika dalšími sestrami z nemocnice. To mělo být první varovné znamení.

Vážila si dobrého lékaře. Coby sestra na pohotovosti s takovými ráda pracovala. Ale Mitch nebyl jen dobrý lékař, on se považoval za Boha. Každé slovo, které mu splynulo ze rtů, pojednávalo o tom, jak je úžasný, protože zachraňuje životy.

Nessa se přes to přenesla.

Najednou mu zazvonil telefon. „Doktor Graff,“ představil se. „Ano. Ano. V pořádku. Už jedu.“ Vrátil telefon do kapsy, otřel si ústa ubrouskem a hodil ho do talíře, přestože na něm ještě zůstala polovina jeho večeře. „To bylo z nemocnice. Potřebují mě na operaci.“

„Samozřejmě,“ odpověděla a zadržela úlevný vzdech, že toto rande brzy skončí.

Sebejistým krokem, který jí nyní připadal arogantní, přešel k ní a letmo ji políbil na tvář.

„Příští večere je na mě.“ Obdařil ji zářivým úsměvem, kterému předtím podlehla. Pak se k ní otočil zády a vykročil z restaurace.

Neuvěřitelné! Odrkla si, uchopila skleničku a obrátila do sebe zbytek vína. Potom se natáhla přes stůl a dopila i jeho.

„Rande se nevyvedlo?“

Nessa odložila sklenku a pohlédla na servírku. „Žádný první rande se nevyvede.“ Přisunula k sobě jeho talíř a odkrojila nedojedenou stranu steaku. Zeleniny ani pečené brambory se ani nedotkl.

„Jo, to znám,“ zasmála se tiše servírka.

Nessa jí oplatila úsměv a zvedla talíř. „Můžete mi tohle zabalit?“ Následně ukázala na svůj talíř. „To moje taky. A zaplatím.“

„On ani nezaplatil?“ podivila se číšnice se zdviženým obočím.

„To nikdy nedělají.“

To, že chlap na rande nezaplatil útratu, nebylo to nejhorší. Minule se ukázala bývalka dotyčného a ztropila scénu. Posledního muže, s kterým chodila několik měsíců, se dlouho nemohla zbavit. Trvalo dva týdny, než jí přestal neustále psát.

Nessa zaplatila kartou a proklínala steaky. Po zbytek týdne bude muset večeret salát a vynechat snídani. Večere ji stála tolik co jídlo na týden. *Blbec jeden!*

S krabičkami jídla v ruce vyšla ze dveří. Přivítala ji směs vůní velkoměsta. Z nepřeberných restaurací a pouličních stánků s jídlem se linuly úchvatné vůně. Nedokázaly však překrýt hnilobný zápach odpadků, ještě zdůrazněný deštěm.

Podářilo se jí rychle rozevřít deštník a schovat se pod ním. Když spěchala ulicí, voda jí cákala na holá lýtka. Podzim se pomalu přeléval do zimy a noci byly čím dál delší. Zachumlala se do kabátu a přemýšlela, jestli nemá mávnout na taxík, aby byla dřív doma, ale nakonec se rozhodla těch pár bloků dojít pěšky. Navíc po tom, co zaplatila za večeři, by jízda taxíkem byla holá rozmařilost.

Vykročila do noci. Rázovala k domovu, jak nejrychleji dovedla, a proklínala Mitchův šarm. Déšť s každým krokem sílil a bušil do deštníku. Brzy došla na roh, kde bydlel Jerry se svými pár krámy ve stanu, který mu koupila.

„Jerry,“ zvolala.

„Slečno Nesso, jste to vy?“ ozval se chraptivý hlas.

„Jsem to já. Mám pro vás večeři.“

Rozepnul stan a vystrčil hlavu. „Co je dnes na menu, anděli můj?“

Podala mu Mitchův pokrm. „Steak a brambory. Strašně nóbl a luxusní.“

„Díky, slečno Nesso.“ Špinavými prsty převzal krabičku a usmál se děravým chrupem. „Bůh vám žehnej.“

„Dobrou chuť, Jerry,“ popřála mu a šla dál.

Zkoušela ho už mnohokrát přesvědčit, aby se přestěhoval na ubytovnu, ale Jerry vytrvale odmítal. Tak mu pomáhala po svém. Před střechem nad hlavou dával přednost alkoholu a Nessa v hloubi duše věděla, že mu pomáhá proto, že její otec se upil k smrti. Příliš nad tím nepřemýšlela. Měla Jerryho ráda a těšilo ji, že mu může sem tam pomoci.

Přidala do kroku, aby byla co nejrychleji doma a pryč z deště. Na dalším rohu zahrnula do tiché, prázdné uli-

ce. Světla tu bylo méně a ruch města se utišíl. Většinou za to byla vděčná. Dnes ji však přepadla úzkost.

V půli ulice se otočila a dívala se na projíždějící auta. Prohlédla si všechny tmavé kouty. Nic z nich nevyskočilo, ale cosi jí nahánělo husí kůži. Její instinkty varovně křičely.

Čekala se zadržným dechem. Jediným zvukem bylo bubnování kapek do deštníku. Ty panikařiš, holka! V duchu si vynadala a vydechla. „Seber se, Nesso,“ zavrčela pro sebe.

Vykročila a v tu chvíli si uvědomila, že cesta před ní už není volná.

Pohltila ji temnota. Zvuky ulice se ztrácely v duni-
vém bušení srdce, které jí velelo *utíkej*.

V cestě jí stál muž v černé mikině a tmavých kalho-
tách s lyžařskou kuklou přes obličej. Strnula na místě a v hlavě jí ječely sirény. Odmítala se poddat strachu, ohnala se po něm deštníkem, a co jí nohy stačily, utíka-
la do vedlejší rušné ulice a volala o pomoc.

Uběhla jen dva kroky, než ji sevřely silné ruce a praš-
tila sebou na dlažbu. Při tvrdém dopadu tělo zaskučelo a zatmělo se jí před očima, když ji zalehl.

„Vemte si, co chcete,“ křičela. „V peněženke mám prachy a kreditku.“

Odpovědí jí bylo ticho a těžký dech funící jí do ucha. Podle toho chlípného, krutého zvuku poznala, že nechce její peníze.

Tlak na záda polevil. Otočil ji a opřel se jí o ramena.

„Pomóc!“ křičela. „Pomóc!“

„Pššt,“ syčel a položil jí prst v kožené rukavici na rty. Byl příliš silný, příliš těžký... Děsil ji a ona se pod ním